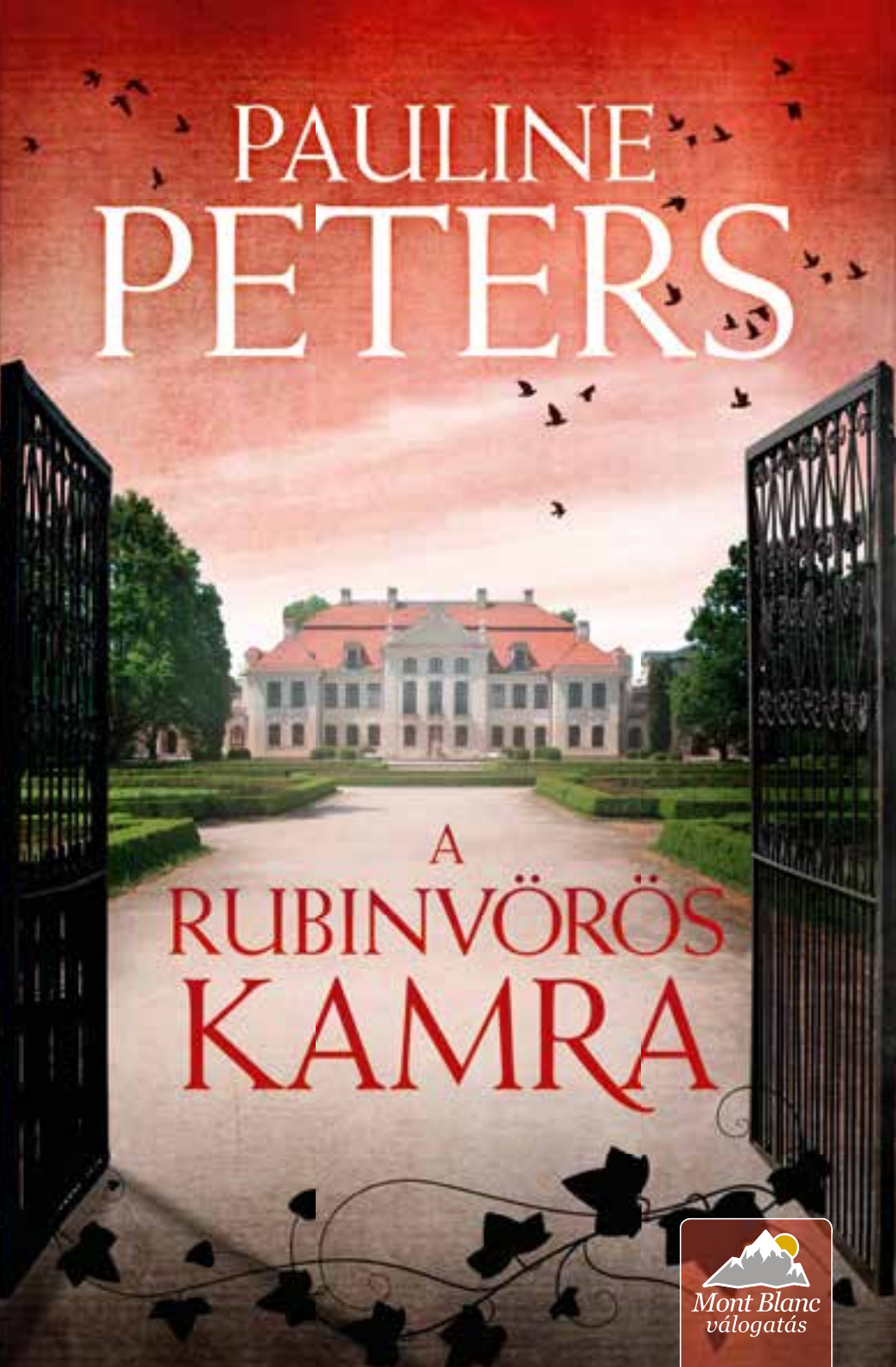

The background of the cover is a painting of a large, multi-story manor house with a red-tiled roof and many windows. A wide, light-colored path leads from the bottom center towards the house. On either side of the path are manicured green hedges. In the foreground, two black wrought-iron gates are open, framing the path. The sky is a warm, reddish-orange color, and several small black birds are flying in the upper half of the image. At the bottom, there are decorative black vine-like flourishes with heart-shaped leaves.

PAULINE PETERS

A RUBINVÖRÖS KAMRA

A történet 1907-ben, Londonban játszódik. Nemesi, befolyásos családjának akarata ellenére a fiatal Victoria egyedül él a nemrég elhunyt édesapja öreg komornyikjával. Nem gazdag, de boldog. Ám a világa meginog, amikor valaki megszelloztet elotte egy sötét családi titkot. Az egyetlen embert, aki a kérdésére választ tudna adni, meggyilkolják...

A lány jó híre veszélybe kerül, ám szorult helyzetében egyszer csak felbukkan a vonzó újságíró, Jeremy Ryder – mint a megmentője. De vajon Victoria megbízhat benne?

Egy izgalmas regény sötét titkokról, meglepő igazságokról és a szerelemről.

PAULINE PETERS 1966-ban született, jelenleg újságíróként dolgozik. Szenvedélye a brit életstílus. Éppen úgy kedveli a vidéki házakat és parkokat, mint a délutáni teát. Magával ragadó bűnügyi regénye az olyannyira jellegzetes angol világba vezeti az olvasót: a munkásnegyed ködös utcáiba és az arisztokrácia pompás vidéki kúriáiba.

Pauline Peters jelenleg Németországban él, és a következő nagyszabású bűnügyi regényén dolgozik.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„A rubinvörös kamrában minden megvan, amit az ember egy korabeli krimitől remél: a rokonszenves hősnő mellett ott egy sötét családi titok, egy izgalmas bűneset, valamint bonyodalom, intrika és rejtély minden mennyiségben. Ehhez jön még egy nagyon jól sikerült történelmi háttér, amely a légkörével életre kelti a századforduló korszakát, annak minden változásával és átalakulásával együtt.”

Barnes and Noble

„Nagyon fondorlatos és szórakoztató írás. Hopkins és Victoria nyomozómunkája okos és célirányos; egyszerűen élmény olvasni, hogyan kerülnek egyre közelebb az igazsághoz.”

Goodreads

„A szerző lendületesen ír, az egész regény olvastatja magát. A történelmi részleteket és az akkori társadalom életmódját alapos kutatómunka után szőtte a történetbe. Ugyanakkor a váratlan fordulatok miatt a könyv az utolsó oldalig izgalmas marad.”

Thalia

„Pauline Peters részletgazdagon, pontosan és elevenen írja le az egyes szereplőket. Személyiségek széles spektrumát kínálja. Egy magával ragadó regény sötét családi múltjáról, örök igazságokról és szenvedélyes szerelemről.”

Amazon

*Dream
válogatás*

PAULINE PETERS

A
RUBINVÖRÖS
KAMRA

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

London, 1907.

Victoria Bredon végigsietett a Palmer Streeten. Egy sötét öltönyös férfi felháborodott pillantással mérte végig a kirúzszott száját és a lila-fehér-zöld szövetrózsát – a szüfrazettek jelképét – a kabátja hajtókáján.

– Választójogot a nőknek! – kiáltotta a lány, és merészen intett a férfinak.

A következő sarok mögött Victoria megállt. Táskájából elővette a kis Kodak fényképezőgépét, és összpontosítva magába szívta az elé táruló képet. Egy pillanatra nem a női választójog harcosa volt, hanem egész egyszerűen fényképész.

A sápadt februári napfényben a Caxton Hall téglá- és homokőhomlokzatai halvány rózsaszínen csillogtak. Néhány száz nő gyűlt össze a neobarokk épület előtt, amelyet sok kis süveg formájú padlásablak díszített. Plakátokat és zászlókat tartottak, amelyek olyan feliratok szerepeltek, mint: „Választójogot a nőknek!” vagy: „Nem fizetünk adót, ha nem vehetünk részt a kormányzásban”.

A legtöbb nő egyszerűen volt öltözve: munkásnők, cselédlányok vagy jelentéktelenebb alkalmazottak, de néhányan elegáns kalapot és kabátot viseltek. Ők szemmel láthatóan felsőbb körökből származtak. Sok tüntető kirúzszotta a száját, akárcsak Victoria, annak jeléül, hogy nem hajlandóak továbbra is visszahúzódóan, szemérmesen és alázatosan viselkedni, ahogyan azt a VII. Eduárd uralkodásának hetedik évében még mindig uralkodó viktoriánus

erkölcs megkövetelte. Victoria mosolygott, miközben lenyomta a kioldót. *A képeken a vörös ajkak még erősebb kontrasztot fognak adni az arcoknak* – gondolta.

– Választójogot a nőknek! Választójogot a nőknek! – kezdte skandálni néhány tüntető, majd mások is csatlakoztak, mígnem hamarosan hangos kórus csendült fel, és a tömeg mozgásba lendült. Victoria készített még egy utolsó fényképet, mielőtt beállt volna a tüntetők közé.

– Úgy döntöttetek, hogy a Parlamenthez vonultok? – fordult egy idősebb, markáns arcvonású nő felé.

– Nem vettél részt a gyűlésen?

Victoria megrázta a fejét. – Nem, dolgoznom kellett.

A dokkokban fényképezett, és először még hazavitte a Green Park-i lakásába a nagy fényképezőgépét, mert túl nehéz, túl értékes és túl nehezen kezelhető volt ahhoz, hogy egy tüntetésre magával vigye.

Az idősebb nő gúnyos mosolyra húzta a száját.

– Nos, nem csupán a Parlamenthez fogunk masírozni. Mivel a petícióink semmiféle hatást nem értek el, drasztikusabb eszközkhöz fogunk folyamodni. Megostromoljuk a Parlamentet. – A hangjában erős cockney akcentus érződött.

– Tényleg? Jó döntés.

Victoria érezte, hogy öröm és izgatottság árad szét benne. Jó egy éve a liberálisok földcsuszamlásszerű győzelemmel váltották le a konzervatívokat a hatalomról. A választás előtt a liberálisan gondolkodó férfiak szívesen vették, hogy a nők támogatják őket – legyen szó liberális szavazatokat toborzó nőkről, vagy a választási rendezvényeiken nyújtott segítségükről. Főleg azokat a nőket látták szívesen, akik teát töltögettek és süteményt kínálgattak. A választási győzelem után a liberálisok a nők szavazati jogát már csak jelentéktelen problémának tekintették. Végül az a tény, hogy az országgyűlés megalakulásakor a király beszédében a nők

választójogának a követelése még csak említésre sem került, sok szüfrazsett számára az utolsó csepp volt a pohárban.

– A Parlament előtt valószínűleg igencsak durva dolgok fognak megesni, gyermekem. – A nő kétkedve méricskélte Victoria kecses alakját.

– Ne aggódjon, tudok magamra vigyázni. Választójogot a nőknek! Választójogot a nőknek! – csatlakozott a kórushoz, miközben a tüntetők elvonultak a Westminster apátság mellett.

Victorián újra örömteli izgalom lüktetett végig. Két év múlva végre huszonegy éves lesz, és ezzel nagykorú. Valószínűleg addigra még mindig nem fognak választójogot kapni a nők. De nem akarta feladni a reményt. Hiszen az, hogy szavazhatnak, nem csupán azt jelenti, hogy az ország politikai sorsáról dönthetnek. Igazságosságot is jelent, és azt, hogy minden nőnek – legyen szegény vagy gazdag – megvan rá az esélye, hogy kézbe vegye a saját életét.

Ugyanakkor nem nélkülöz bizonyos iróniát, hogy gyerekkoromban éppen egy nő tette világgossá számomra, mit jelent az, hogy nem dönthetünk a saját sorsunk felett, és hogy teljes mértékben másoktól függünk – szaladt át Victoria fején.

A négy hónap, amelyet gyerekként Frankfurtban, Németországban, a zsarnoki anyai nagyanyjánál, Leontine von Marssendorff hercegnőnél töltött, még ennyi idő távlatából nézve is maga volt a pokol.

– Választójogot a nőknek! Nem fizetünk adót, ha nem vehetünk részt a kormányzásban! – kiáltotta Victoria önkéntelenül is még hangosabban.

Ekkor felbukkantak előttük a neogótikus stílusban épült Parlament világos falai. Éles sípszó hasított a levegőbe.

– Vissza, hölgyeim, azonnal vonuljanak vissza! – Férfiak ordítása hallatszott.

– Engedjenek át!

– Adófizető polgárok vagyunk! Követeljük a jogot, hogy beléphessünk a Parlamentbe! – kiabálták a felajzott nők.

– Ha a miniszterelnök megtagadja, hogy fogadjon bennünket, akkor meghívó nélkül megyünk be hozzá.

A tüntetők egy pillanatra megtorpantak. De rögtön utána újra előrerontottak.

– Az első sorban lévő nőknek sikerült a rendőrláncot áttörni!
– kiáltotta valaki.

Victoria elszánta magát, hogy bejut a Parlamentbe, így tovább tülekedett a tömegben. A szeme sarkából egy csoport kárörvendő férfit vett észre. Victoria előtt egy nőt záptojással találtak el, őt magát penészes narancssal. Megcsúszott valami nyálkásan, és nehezeire esett talpon maradnia.

Victoria éppen visszanyerte az egyensúlyát, amikor az éles füttyszó tovább erősödött. Patkódobogás hatolt a fülébe. Lovas rendőrök törtek a térre, és a lovaikkal a tüntetők közé léptettek. Pánikszerű kiáltások, szitkozódások és dühödt kiabálás hallatszott.

Hab, ez hát az állítólag mindig lovagias rendőrség! – gondolta Victoria haragosan. Pánikrohammal küzdött, miközben az egyik ló nyaka alatt átbújt, majd tovább tülekedett. Amikor a tér szélére ért, elővette a táskájából a Kodakot, és a történések felé fordította.

Egy rendőr jelent meg a lencséje előtt, a botját magasra emelve. A fényképezőgépével befogott két további rendőrt, akik éppen megragadtak egy hevesen védekező nőt a hónalja alatt, és végigvonszolták a kövezeten. A kárörvendők csoportjából férfiak viharzottak a tolongásba, nőket fogtak le, és tapogattak végig.

– Ott is van egy! – Victoria túl későn vette észre, hogy egy férfi tornyosul elé. Durván megragadta a karját, úgy, hogy a Kodak a földre esett. – Gyere már, kicsikém, adj egy csókot!

Az alsó középosztály nyelvjárást beszélt, és utálatosan vihogott a lányra. A felső fogsorában széles lyuk tátongott.

– El a kezekkel!

Victoria dzsúdzsucu fogásától a férfi megtántorodott, majd a földre esett.

A Kodak... Hol van a Kodak?

Izgatottan körülnézett. Két férfi között keresztülosont, és éppen felemelte a fényképezőgépet, amikor valaki újra megfogta, ezúttal hátulról. Az alkarjával megszorította a lány torkát.

– Te aztán vad vagy. Na, ellássam rendesen a bajodat, mielőtt a rendőrségnek átadlak?

Victoria orrába hagymától és sörtől bűzlő lehelet áradt. Sikeredt a fejét egy kicsit elfordítania. Egy borostás, erősen kivörösödött arc tornyosodott felette. A fickó nevetve tovább rángatta, miközben a lány hiába rugdalózott, és próbált a fogásából kitekeredni.

– De hiszen ez nagyon csúnya viselkedés. Azonnal engedje el a fiatal hölgyet! – hallott Victoria ekkor egy kifinomult férfihangot. A gyötrője elé egy fiatalember állt, ahogy most már látta is.

– Kopy le, te finom bájgúnár! Különben behúzek egyet! – morogta a másik.

– Nos, ha semmiképpen nem hallgat a szép szóra...

Egy ököl suhant el Victoria mellett, és a borostás alak arcába csapott. A férfi hátratántorodott. Victoria megragadta az alkalmat, kitepte magát, és bekanyarodott a Parliament Streetre. Amikor gyorsan megfordult, megpillantotta maga mögött a megmentőjét, a borostás fickót és annak néhány cimboráját, szorosan a sarkában. Abban a pillanatban az egyik mellékcucából konflis fordult be.

– Jöjjön! – A fiatalember megfogta Victoria karját, és vele együtt a kocsihoz szaladt. – Mindegy, hová, csak el innen! – kiáltotta a megmentője a kocsisnak, miközben felsegítette őt az ülésre, majd mellé ereszkedett.

– Rendben, uram! – Miközben a kocsis megfordult, megtáncoltatta az ostorát az üldözőkön, aztán a lovak vágatni kezdtek a Covent Garden irányába.

– Néha az életben egyszerűen csak egy kis szerencsére van szükség. Igazán nem szívesen verekedtem volna meg ezzel a söpredékkal. Főleg, hogy nem is igazán vagyok formában. – A fiatalember megmozgatta a jobb keze ujjait, és fájdalmas grimaszt vágott.

Victoriának először ekkor nyílt rá alkalma, hogy alaposabban szemügyre vegye. A férfinak világosbarna, rövidre vágott haja volt és sötétbarna szeme. Nem kifejezetten jóvágású, de az arcvonásai szabályosak voltak. Az egyik szemöldöke magasabban húzódott, mint a másik, ami olyan hatást keltett, mintha ironikusan felvonná. Az apró rovátkák széles szája mellett humorosságot sejtettek. A lány úgy becsülte, hogy a húszas évei közepén járhat és művelt családból származik, mert oxfordi vagy cambridge-i akcentussal beszélt. Ehhez a benyomáshoz járult hozzá az is, hogy bár a barna kabátja viseltes volt, de egyértelműen méretre szabott.

– Te jó ég – dűnnyögte a férfi –, tényleg nem gondoltam volna, hogy egyszer megrándítom a kezemet Mrs. Pankhurst egyik követőjéért.

– Ön tehát nem támogatja a nők választójogát? – kérdezte Victoria hevesen.

– Semmi kifogásom ellene...

– Milyen felettébb nagylelkű Öntől.

– Ugyan... – Intette a férfi nagyvonalúan. – Mindenesetre Mrs. Pankhurst ellen van némi kifogásom.

– Amiért nem viselkedik csendesen és béketűrően, ahogyan azt a nőkről alkotott, uralkodó vélemény megköveteli, hanem kiáll a jogaiért?

– Nem, hanem mert a nők választójogának élharcosát félelmetesen dogmatikusnak és elfogultnak tartom.

– Á, tehát azon a véleményen van, hogy a nők választójogát semmiképp sem szabad bevezetni a férfiak általános választójoga előtt? Mert ezáltal az Ön saját nembéli társai hátrányt szenvednének? Holott Ön... – Victoria dühösen végigmérte – bizonyára azokhoz a férfiakhoz tartozik, akik házzal rendelkeznek vagy lakást bérelnek, és ily módon megválaszthatják a kormányt.

– Bevallom, egy kis sorház tulajdonosa vagyok. – Vigyorgott, miközben előhúzott egy vászon zsebkendőt a kabátzsebéből, és Victoriának nyújtotta.

– Mit csináljak vele? – kérdezte a lány bosszúsan. – Talán a kirúszozott ajkam zavarja?

– A legkevésbé sem. Ellenkezőleg, nagyon elbűvölőnek találom. De... de ha le szeretné tisztogatni a vállát...

– Ó...

Victoria a ruhájára pillantott. A penészes narancs maradványai a kabátjára tapadtak. Gyorsan letörölte.

Csak ekkor vette észre az összehajtogatott újságot, amely a fitalember kabátzsebében rejtett. Az újság neve (The Spectator) alatt szemet szúrt neki a dátum: február 13.

– Ó, Istenem – kapott rémülten a szájához –, tulajdonképpen mennyi az idő?

A megmentője felpattintotta a zseboráját. – Nem sokkal múlt fél négy.

– Azonnal a Ritzbe kell mennem.

– A Ritzbe?

Victoria leverten bólintott.

– Teljesen elfeledkeztem róla, hogy három órákor találkozóm volt ott.

– Ön tele van meglepetéssel. – A kísérője kihajolt a konfliktusból, és odakiáltotta a kocsisnak az úti célt. – Egyébként nagyon lenyűgöző volt, ahogyan azt a fickót leszerelte. Úgy nézett ki, mint egy dzsúdzsucu-fogás. Ha megengedi ezt a megjegyzést.

– Mert dzsúdzsucu volt.

– Tényleg? – Most a férfi jött zavarba.

– Az apám tanított meg rá.

– Figyelemre méltó férfi lehet.

– Igen, az volt – felelte Victoria halkán. Még mindig nem heverte ki, hogy az apja már több mint egy éve meghalt, és még mindig minden nap hiányzott neki. Az anyja lázban hunyt el, amikor Victoria három és fél éves volt. Észrevette a részvétet a férfi szemében, ezért gyorsan így szólt: – Tulajdonképpen mi vitte Önt az előbb a Parlamenthez? A nők választójogáért aligha tüntetett.

– Nem, bevallom, nem azért voltam ott, hanem a hivatásom miatt. A Spectatornek dolgozom. A nevem Jeremy Ryder. – A kabátja belső zsebéből elővett egy névjegykártyát, és a lánynak nyújtotta. – Nem akarok tolakodó lenni, de esetleg Ön is elárulná a nevét? – kérdezte aztán.

– Ó, természetesen. – Victoria is kivett egy névkártyát a táskájából. – Victoria Bredon.

– Bredon... Mint a híres igazságügyi orvos Bernard Bredon?

– A férfi meglepetten nézett rá.

– Igen, pontosan. Ő volt az apám.

A kocsí átszelte a Piccadilly Circust a György korabeli házai-val, és hamarosan az előző évben megnyitott hotelhez értek.

– Bocsásson meg nekem, még egyáltalán meg sem köszöntem, hogy megmentett ettől az ellenszenves alaktól – jutott hirtelen Victoria eszébe, és önkéntelenül elpirult.

– Számomra mindig öröm, ha a hölgyek szemében úriembernek bizonyulok. – Jeremy Ryder megrázta a fejét, amikor Victoria a pénztárcájáért nyúlt. – Semmi esetre sem engedném, hogy ennek a fuvarnak az árába belefizessen.

– Mivel Önnek már van választójoga, nekem pedig még nincs, kivételesen elfogadom az ajánlatát.

Victoria búcsúzásként rámosolygott, amikor a kocsí megállt, majd leugrott, és a Ritz impozáns bejáratához igyekezett.

A libériás ajtónálló ádázul elszánt ábrázattal állta el Victoria útját, mintha ő lenne Szent Mihály, akinek a mennyország kapuját kell megvédenie a pokol ostromától. A lány tisztában volt vele, hogy bizonyára mindennek hat, csak éppen illedelmesnek nem. A kabátja már rég maga mögött tudta a jobb napjait, ráadásul ott, ahol a narancs érte, még mindig folt díszelgett.

– Jóember, hasztalan elküldenie engem. – Szilárdan a portás szemébe nézett, és elővette a legdölyfösebb felsőosztálybeli akcentusát. – Lady Glenmorag vár teára.

Az ajtónálló szó nélkül beengedte Victoriát a hallba, ahol épp olyan szótlanul intett neki, hogy várjon. Victoria jól ismerte az épületet a szigorú, ugyanakkor elegáns homlokzatával, mert a közelben lakott, de még soha nem járt bent. Itt teát inni vagy étkezni messze meghaladta az anyagi lehetőségeit. Kíváncsian nézett körül. A krémszínű faburkolat meglepően egyszerű volt. Rafinált kontrasztot alkotott vele a vastag, vörösarany szőnyeg és az elegáns csillár, amely egy kis ízelítőt adott a vendégeknek a hotel fényűzéséből.

– Miss Bredon... – Valaki megköszöri mellette a torkát. Az ajtónálló visszatért egy pincérrel, aki a sötét bőr- és hajszínéből ítélve dél-európai származású lehetett. – Miss Bredon, nagyon sajnáljuk, hogy várakoznia kellett. – A pincér idegesen pislogott. – Lady Glenmorag valóban várja Önt. Esetleg szeretne egy kicsit felfrissülni, mielőtt a Pálmakertbe kísérem? – Egy folyosóra mutatott, amely bizonyára a mosdókhoz vezetett. – Elvenném a kabátját, ha megengedi.

No, igen, megértem, hogy így, ahogy kinézek, nem akarnak a Pálmakertbe engedni – gondolta Victoria kicsivel később, amikor meglátta magát az óriási tükörben a női mosdó márvány mosdókagylója felett. Grimaszt vágott. A kalap ferdén állt a fején. Vörös, göndör hajának néhány tincse kibomlott a tarkóján lévő kontyból, és kuszán lógott az arca körül. Ezenkívül a rúzs is szétmázolódott.

– Segíthetek, Miss? – Egy fiatal szobalány lépett hozzá, és ezüst tálcat nyújtott felé, amelyen törülközők, fésűk és kefék heverték.

– Köszönöm.

Victoria fogott egy törülközőt, és elcsavarta az aranyozott meleg vizes csapot – a Ritz volt Londonban az első hotel, ahol minden egyes szobát hideg és meleg folyóvízzel láttak el. Miközben ledörgölte az ajakrúzst, egy pillanat erejéig eljátszott a gondolattal, hogy újra rúzsozza a száját, de aztán mégis másként döntött. Hermione nénikéje valószínűleg haladéktalanul felkeresné a gyámját, és kérdőre vonná, hogyan engedheti, hogy Victoria úgy viselkedjen, mint egy prostituált. Ettől a jelenettől tényleg meg akarta kímélni szegény öreg Montgomeryt.

Miután Victoria a haját úgy-ahogy rendbe hozta, az orrát bepúderezte, még egy pillanatig vizsgálódva figyelte magát. Így, ténlen a bőre nagyon világos és makulátlan volt. De már tavasszal, az első erősebb napsugarakkal újra szeplők fogják pettyezni az orrát. Egy osztálytársa az internátusban egyszer azt mondta, Victoria úgy néz ki, mint egy drága porcelánbaba. A lány bóknak szánta, és Victoria szív alakú arcára, nagy zöld szemére és a csinos szájára értette. De Victoria azt kívánta, bárcsak kevésbé nézne ki *édesnek*.

Nos, akkor...

Még egyszer grimaszt vágott, miközben a kalapot a tűk segítségével a fejére rögzítette. Ideje, hogy lélekben felvértezze magát a nénikéjével való beszélgetésre.

MÁSODIK FEJEZET

A Ritz Pálmakertje filigrán márványszobrokból, aranyból és stukkókból szőtt álom volt. A kagyló formájú kút halk csobogását aranyozott nimfa őrizte. A mennyezeten pazar csillárok függtek. A buja virágdíszítés és a nagy üvegtető fényűző melegháza emlékeztetett, és világos, szellős légkörről gondoskodott. A zenekar is gondtalan, derűs darabokat játszott.

Victoria arra számított, hogy nénikéje, Lady Hermione Glenmorag, St. Aldwyn nyolcadik hercegeének lánya és Glenmorag ötödik grófjának özvegye, a Pálmakertbe vezető, széles márványlépcső közelében fog trónolni – ahonnan át lehet látni a termet, és ahol őt is minden jelenlévő jól láthatja. Ám a pincér egy fülkéhez vezette, ahol nénikéje pálmalegyezők alatt megbúvó asztalnál ült.

Rózsás bőrével, kék szemével, az ovális, finom vágású arcával és világos szőke hajával Lady Glenmorag fiatalkorában valódi szépségnek számított. Több festmény ábrázolta gyengéden mosolyogva, odaadó pillantással, amiről Victoria jól tudta, hogy csupán álcaként szolgált. Kőből volt a szíve. Most, a hatvanas évei közepén, még mindig lenyűgöző jelenség volt, még ha a haja meg is őszült. Lady Glenmorag fukszia színű bársonyruhát viselt, amely kiválóan érvényre juttatta a makulátlan arcbőrét, illetve az azonos színű kalapot. Mindkettő a legújabb divat szerint készült.

Vajon azért döntött a fülke mellett, mert nem akarja, hogy velem együtt lássák? – tűnődött Victoria.

– Mylady...

A pincér meghajolt a nénikéje előtt, mielőtt betolta volna Victoria székét, majd nesztelen léptekkel eltűnt.

– Szűk órás késéssel érkeztl. – Lady Glenmorag a legcsekélyebb erőfeszítést sem tette, hogy a haragját elrejtse. – Ha nem tájékoztattak volna, hogy egy felettébb zilált hatást keltő fiatal hölgy, aki azt állítja, hogy az unokahúgom, éppen betoppant a Ritzbe, már elmentem volna.

Victoria egy kicsit sajnálta, amiért nem késett még egy kicsit többet. Bármilyen megbeszéltnivalója is volt vele Hermione nénikéjének, kellemes rokoni csevejnek nem ígérkezett ez a beszélgetés.

– Sajnálom, feltartóztattak – mondta, és igyekezett udvarias lenni.

Hogy feltartóztatták, bizonyos mértékben megfelelt a valóságnak. A nénikéjének nem kell tudnia, milyen esemény miatt feledkezett meg teljesen az időről.

– Nos, most, hogy itt vagy... – Lady Glenmorag hangneme egy kissé kegyesebbé vált, ezért Victoria illetudóan felállt, lehajolt hozzá, és puszira tartotta az arcát. Ám az idős hölgy hirtelen visszahőkölt, mintha fertőző betegséget sejtene az unokahúgánál. – *Festék* van a szád szegletében – szólalt meg remegő hangon. – Netán rúzszt használtál?

Akkor hát rögtön elmondhatja a teljes igazságot is...

Victoria visszaült.

– Egy szüfrazsett tüntetésen vettem részt, ezért festettem ki magam. Nem azért, mert szándékomban állt volna prostituáltként pénzt keresni.

– Ha már ezt a kimondhatatlan szót muszáj a szádra vened, akkor legalább halkan ejtsd ki! – sziszegte a nénikéje, miközben idegesen körbenézett. – És mit jelentsen az, hogy részt vettél egy tüntetésen?

– Pontosan azt, amit mondtam. – Victoria érezte, hogy hamarosan el fogja veszíteni a türelmét.

– Tehát részt veszel ezeknek a hisztérikus nőknek az akcióin, akik kihívó, hogy ne mondjam, nevetlen és kellemetlenül erőszakos módon keresik a nyilvánosság figyelmét, hogy az úgynevezett jogaikra felhívják a figyelmet?

– A választási jog nem úgynevezett jog. És a taktika, hogy petíciók megfogalmazásával és benyújtásával érjünk el valamit, ez idáig sajnos teljesen eredménytelen maradt – hevült neki Victoria megemelt hangon. – Ezen okból kellett drasztikusabb eszközkhöz folyamodnunk.

A nénikéje összereződött.

– Kérlek, mérsékelj magad! Nem kell az egész Pálmakertnek megtudnia, hogy a St. Aldwin család soraiban radikális is akad. Nekem mindenesetre nem volt szükségem választójogra, hogy nyomot hagyjak a világban.

– Egy herceg lányaként és egy gróf nejeként sokkal könnyebb dolga is volt, mint például egy szövödei munkásnőnek – felelte Victoria gúnyosan.

Lady Glenmorag hátradőlt a krémszínű selyemmel bevont széken.

– Azt mondanám, ez inkább jellem és személyes állhatatosság kérdése, semmint a társadalmi pozícióé.

– Egy szövödei munkásnő nem szállásolhatja el a miniszterelnököt hétvégi vendégként, és nem is tárhatja elé a politikai nézeteit egy holdfényes séta során.

– Közönséges vagy. Te... – A fürkhéhez közeledő két pincér hirtelen hallgatásra bírta Lady Glenmoragot. Az egyikük tálcát hozott a kezében ezüst teakészlettel, a másik egy emeletes tálalót, amely vékony szendvicscsíkokkal és apró, finomnak ígérkező sütemények és kis tortaszeletek sokaságával volt megrakodva. Miután a személyzet megterítette az asztalt, és a hölgyeknek teát öntött a leheletvékony csészékbe, Victoria kiszolgálta magát a finomságokkal. Csak ekkor vette észre, milyen éhes, reggeli óta semmit nem evett. A nénikéje belekortyolt az Earl Grey teájába,

és némán figyelte őt. – Te és Hopkins... minden pennyt élére kell állítanotok, nem igaz? – kérdezte végül lágyan.

Victoria riadtan eresztette le a lazacos szendvicset.

– Kijövünk – felelte elszántan.

– Kedvesem, hiszen mindketten tudjuk, hogy az apád semmi pénzt nem hagyott rád, és hogy a lakást jelzálog terheli. Hiszen az apád valaha... igencsak kicsapongó és pazarló életmódot folytatott.

Victoriának újra éles szúrást okozott, hogy az apjára emlékeztették. Egy olyan férfira, aki megpróbálta a titkokat megmenteni a feledéstől, és aki nagykanállal falta az életet.

– Még ha az Ön nézete szerint ez felettébb illetlen is, egy nőnek is lehetséges pénzt keresnie.

– Igen, tudom. – A nénikéje legyintett. – Időnként fényképeket adsz el újságoknak, és útikönyvet írsz Olaszországról.

– Én...

Victoria megspórolta magának a kérdést, hogy már megint honnan tud erről a nénikéje. Úgy látszott, legalább arról nincs tudomása, hogy Hopkins Mrs. Ellingham álnéven sikeres rovatot vezet különféle háztartási ötletekről – ami az apja öreg komor nyikjának felettébb kínos lett volna. Arra számított, hogy a nénikéje most majd megjegyzi, hogy ő Mr. Montgomery helyében soha nem engedné a gyámlányának, hogy olyan illetlen tevékenységet folytasson, mint a pénzkeresés. Ehelyett azonban Lady Glenmorag aggodalmas arcvonással előrehajolt.

– Victoria, a nagyapád mélységesen sajnálja, hogy már nem békülhetett ki az apáddal – mondta.

– Pah, a fia temetésén sem vett részt...

Valóban Hermione néni volt az apja egyetlen rokona, aki a Highgate temetőben megjelent a temetésen.

– Hiszen tudod, hogy a halál időpontjában a nagyapád a Riviérán tartózkodott. Már nem ért volna időben Londonba. Ezenkívül az apád nagyon konok tudott lenni. Valószínűleg egyáltalán

nem helyeselte volna, ha az apja a sírjánál áll. – A nénikéje méltatlankodva keverte a teáját.

– Ez lett volna hát az első alkalom, hogy St. Aldwyn hercege tiszteletben tartja a másodszületett fia kívánságát?

– Victoria, te meg vagy keseredve. – Lady Glenmorag egy további aggodalmas pillantással végigmérte. – De végig kellene gondolnod, hogy az apád döntése volt, hogy igazságügyi orvosként dolgozzon. – A „dolgozni” szót csípős nyelvvél ejtette ki. – Más idők járnak, de húsz, harminc évvel ezelőtt az ilyen tevékenység teljesen összeegyeztethetetlen volt egy nemes társadalmi helyzetével. Akárhogy is... A nagyapád véget szeretne vetni a viszálynak. Békejobbot nyújt neked, és azt kéri, élj vele az Aldwyn House-ban.

Mintha a zenekarral együtt próbálta volna el a jelenetet, mivel épp ekkor néhány akkord átrezgett a pálmaleveleken, amelyek drámai tremolóval értek véget.

Victoria a tényérjára tette a süteményes villát.

– Netán közbenjárt nála a hercegnő? – kérdezte nyersen.

A szülei násza mind az apja, mind az anyja családja számára kivételes botrányt jelentett. Az apai oldaláról a rokonai magukon kívül voltak, amiért Lord Bernard Bredon egy külföldi és katolikus nőt vett feleségül. Ha nem tagadták volna ki már korábban, ez legkésőbb ekkor bekövetkezett volna. Leontine von Marssendorff hercegnő számára az egyetlen lánya, Amelie házasságkötése egy protestánssal egyenesen az ördög nászával volt egyenlő. Hogy Amelie férje a családjából kitaszított ivadék volt, kevesebbet nyomott a latban ezen félelmetes bűnnel összevetve. Annak ellenére, hogy Leontine hercegnő és Lady Glenmorag ki nem állhatták egymást, alkalmanként szövetséget kötöttek, ha az unokájuk, illetve unokahúguk neveltetéséről volt szó. Victoria legnagyobb sajnálatára megegyeztek azon elképzeléseik, hogy egy gyereknek vagy egy fiatal nőnek mi ilendő és mi nem.

– Már régóta nem leveleztem a hercegnővel. – Hermione néni nem túl meggyőzően ráncolta az orrát. Hátradőlt a székén, és az ölében összekulcsolta a kezét. – Victoria, lásd be, hogy számodra az a legjobb, ha a Green Park-i lakást eladod, és a rokonaidnál élsz. Felettből jól vagyok róla tájékoztatva, hogy kettőtöknek, neked és Hopkinsnak, mindenben spórolnotok kell. Montgomery a nevedben letörleszthetné a jelzálogot, a nagyapád pedig nagyvonalú havi csekkel látna el téged...

– Semmi esetre sem adom el a lakást – felelte Victoria hevesen. Az apja szerette az otthonát, és Victoria is épp úgy szerette. Itt nőtt fel, és itt halt meg az apja tüdőrákban. – A nagyapám pénze pedig mit sem számít nekem – fűzte hozzá.

– A városban arról sutognak, hogy egyedül élsz egy férfival. – Hermione néni időnként újra megkeverte a teáját.

Victoria nem tudta elnyomni a mosolygását.

– Hopkins a hatvanas évei végén jár. Felesleges az ilyesfajta szóbeszéd.

– Kedvesem, higgy nekem, még a hetven vagy nyolcvan év feletti férfiak is veszélyesek lehetnek ránk, nőkre nézve. – A nénikéje legyintett. – De legyen, nem akarok semmi rosszat feltételezni a derék Hopkinsról... De gondold át: az összegből, amely a lakás eladásából fennmarad, nyugdíjat tudnál neki fizetni.

– Hopkins semmit nem szeretne kevésbé, mint nyugalomba vonulni.

– Nos, mivel semmiképpen sem lehet veled szót érteni – Hermione néni felsóhajtott, és elegáns taglejtéssel felemelte a vállát –, nem szeretnék tovább gyötörni.

– Igazán? – Victoria nem tudta elképzelni, hogy a rokona már meg is adta magát.

– Január elején tizenkilenc éves lettél. – Hermione néni kecsesen a szájához emelt egy habcsókos sárgabaracktorta-szeletet. – Már múlt évben be kellett volna téged mutatni az udvarban, és a társaságba bevezetni, ami viszont az apád halála miatt nem

volt lehetséges. A gyászév most letelt. Ezért el fogod kísérni Isabel unokatestvéredet az elsőbálozók ünnepére a Buckingham Palotába. Idén már február végén megrendezésre kerül, mert őfelsége, a király és a királyné májusban beutazzák a brit nemzetközösséget.

Victoria megértette, hogy a lakás eladása csak előcsatározás volt, és ez a találkozásuk tulajdonképpen célja. Hiszen tudta, hogy valami még jönni fog...

– A kívánságának nincs valami köze ahhoz, hogy az apámat néhány héttel a halála előtt érdemrenddel tüntették ki? – kérdezte csípősen.

Lady Glenmorag halk csörrenéssel a csészealjra helyezte a teáscsészét.

– Mondtam már neked: közönséges vagy. A nagyapádnak őszintén fontos, hogy kibéküljön veled.

– Igazából úgy érti... el akarja játszani a társaság felé, hogy ismét szent a családi béke. Én egyszerűen ostobaságnak tartom ezeket az első bálakat a sok fiatal, fehérbe öltözött nővel, akik strucctollat viselnek a fejükön, és kiteszik magukat annak, hogy alaposan megbámulják őket.

A nénikéje oldalra billentett fejjel méricskélte.

– Gondoskodhatnék róla, hogy a fényképeidet kiállítsák a Grosvenor Square-i galériában – mondta aztán lágyan.

Hogy a jó hírű galériában kiállíthasson, Victoria legnagyobb álma volt. Kicsit küzdött magával, mielőtt végül szilárd hangon így szólt:

– Nem, köszönöm.

– Igen, igen, tudom, azt szeretnéd, hogy a képeidet a művészi értékük miatt állítsák ki, nem pedig a közbenjárásom miatt.

– Hermione néni nagyvonalú kézmozdulatot tett, miközben még mindig Victoriát méricskélte. – Nos jó, ha beleegyezel, hogy részt veszel az udvari bálon, a nagyapád késznek mutatkozik, hogy finanszírozza az apád befejezetlen könyvét arról a rettenetes munkájáról.

– Besúgót szerződtetett? – kérdezte Victoria megütközve. – Vagy honnan tudja, hogy kiadókkal tárgyaltam erről a könyvről?

Hopkinsnak, aki nem csupán az apja komornyikja, de az asz-szisztense is volt, nem sok hiányzott hozzá, hogy a könyvet befe-jezze.

– Tudnod kellene, hogy megvannak a kapcsolataim. – Lady Glenmorag vidáman felvonta a szemöldökét. – Azt is tudom, hogy ez idáig egyetlen kiadó sem akart pénzt kiadni olyan fel-jegzésekre, amelyek undorkeltő témákkal foglalkoznak, és ame-lyek visszataszító tartalmát itt nem szeretném tovább ecsetelni.

Különösen a szívén viselte ezt a könyvet az igazságügyi orvos-tan egyik olyan területéről, amelyben az ő olyan zseniális és sike-res apja a halála miatt a kutatási alapoknál nem jutott tovább – mint hogy a lövéseket közélről vagy távolról adták le, vagy hogy hogyan lehet értelmezni a vércseppek eloszlását a tett helyszínén.

– Semmit nem kell mondanod. Látom rajtad, hogy egyetér-tesz. – A nénikéje az ajkához emelte a teás csészét, és elégedetten kortyolt belőle. – Az öltözkéded természetesen a nagyapád állja. Másként aligha lennél szalonképes.

– Mivel a találkozó célját tisztáztuk, bizonyára nincs ellenére, ha elbúcsúzom. – Victoria felállt. – Ugyanis valóban dolgoznom kell még.

– Természetesen, kedvesem. Szóljak a pincérnek, hogy a konyhában becsomagolják a maradék süteményt? – A néni-kéje az emeletes tálalóra mutatott, amelyen még mindig hevert néhány finom aprósütemény és szendvics. – Végül is nem szeret-ném, hogy éhezze. Hogy szegény Hopkinsról ne is beszéljünk.

– Köszönöm. – Victoria megrázta a fejét. – A kamrámban bizonyára akad még néhány szem burgonya a vacsorához.

Még mindig saját magán bosszankodva Victoria keresztülment a Ritz hallján, és kilépett az utcára. Időközben besötétedett.

A ködös levegőben a gázlámpák tejszerű, sárga fényt árasztottak. A Big Ben mély ütései túlharsogták az utcazajt – öt óra volt.

Hogy a beszélgetés Hermione nénivel kellemetlen lesz, arra számítani lehetett – tűnődött Victoria leverten. – De hogy hogyan magam rábeszélni, hogy részt vegyek egy olyan eseményen, ahol a fiatal nőket úgy vezetik elő és véleményezik, mint a jószágot a piacon, arra mégsem számítottam.

A tény, hogy az unokatestvére, Isabel részt fog venni a bálon, mindent csak még rosszabbá tett. Isabel – a pontosság kedvéért Lady Isabel Bredon – Victoria apai nagybátyjának és a rang örökösének a lánya volt. Ki nem állhatták egymást. Azon néhány alkalommal, amikor gyerekként találkoztak, rövid idő elteltével ökölrel estek egymásnak, és a nevelőnők csak nagy nehézségek árán tudták őket szétválasztani. A legutóbbi találkozásuk három évvel ezelőtt szintén heves vitába torkolt. Victoria kételkedett benne, hogy most majd jól kijönnek egymással.

Nos, ha a Buckingham Palotában összeverekednénk, az legalább igazán szép botrány lenne, amelyről az emberek még évekkel később is a szájuk elé emelt kézzel sugdolóznának... Victoria önkéntelenül elmosolyodott.

– Miss Victoria Bredon? – Egy széles vállú rendőr lépett hozzá a járdán, és elállta az útját.

– Igen, az vagyok.

– Volna szíves velem jönni?

– Miért? Talán le vagyok tartóztatva? – kérdezte Victoria rémülten. A délutáni tüntetésen biztosan sok nőt letartóztattak.

– Egyszerűen jöjjön velem – hangzott a rendőr közömbös válasza.

Miközben a kezét a lány vállára tette, és egy kocsihoz irányította, amely az út szélén várakozott, Victoria gyorsan átgondolta, hogy elfusson-e. De rögtön elvetette a gondolatot. Egyrésről az gyerekes magatartás lenne, ezenkívül a férfi amúgy is tudja a nevét.

A rendőr kinyitotta az ajtót. Miután Victoriát besegítette a kocsi, néhány szót váltott a kocsisal, amit a lány nem értett, majd vele szemközt a kemény fapadra ült.

A kocsi végiggurult a Regent Streeten, déli irányba. Nem észak és Islington felé, ahol a Holloway börtön áll. A letartóztatott szüfrazseteket többnyire oda szokták vinni. A kocsi ablakán keresztül Victoria fényűző üzletek elmosódó fényét látta tovasuhanni. Járókelők áramlottak a Charing Cross metrójáratához.

– Hova visz engem? – kérdezte Victoria.

– Egyszerűen csak várja ki, miss – felelte a rendőr egykedvűen.

Annak jeleként, hogy a maga részéről lezárta a beszélgetést, a sisakos fejét a kocsi falának támasztotta, és rágcsálni kezdte a bajuszát.

Nem fogom tudni időben előhívni a fényképeket a Morning Star holnap délelőtti kiadásának a nyomtatásához – suhant át Victoria fején. – Nos, ha tényleg börtönbe dugnak, legalább a báltól megszabadulok.

Nem maradt más hátra, mint kivárni, mivel vádolják. Csak akkor kezdhet cselekedni.

A kocsi közben maga mögött hagyta a Cockspur Streetet, és bekanyarodott a Whitehall kormánynegyedbe. A neogótikus épületek még a ködben is szigorúnak és elutasítónak hatottak. Végül egy oldalajtó előtt a kocsi megállt.

– Úgy, itt lennénk, Miss. – A rendőr megigazította a bőr állszíját, és felállt.

A rendőr előreengedte Victoriát egy szűk, kőből épült hátsó lépcsőházban. A második emeleten intett neki, hogy menjen végig a szőnyeggel borított folyosón, majd álljon meg a folyosó közepén egy ajtó előtt. Miután a rendőr kopogott, egy negyvenes, sápadt férfi nyitott ajtót, aki fekete öltönyt és magas, merev inggallért viselt.

– Itt van Miss Bredon – jelentette a rendőr.

– Jól van. – A férfi bólintott, mielőtt intett Victoriának, hogy kövesse a szobába – egyfajta előszoba volt, ahogy a lány megállapította. Az egyik sötét faburkolatú falban egy további ajtót látott.

– Sir Francis még elfoglalt. Kérem, üljön le ott, Miss. – A férfi, aki nyilvánvalóan titkár, egy csoport magas támlás székre mutatott, amelyek a kandalló mellett sorakoztak.

Victoriának szüksége volt egy pillanatra, mire megértette.

– Sir Francis esetében Sir Francis Sunderlandről van szó? – kérdezte.

– Pontosan.

A titkár az íróasztal mögé ült, és folytatta az írást, amelyet az imént megszakított. A tolla egyhangúan karistolta a papírt.

És én még azt hittem, hogy a nénikémmel való találkozás lesz a nap legkellemetlenebb része. Nagyot tévedtem – eszmélt rá Victoria.

Soha nem találkozott személyesen Sir Francisszal, de azt tudta, hogy a belügyminisztérium magas rangú munkatársa, és hogy keményen fellép a szüfrazettek ellen.

Az ajtón keresztül Victoria tompa hangokat hallott. A Big Ben negyedét ütött, amikor az ajtó kinyílt. Feketébe öltözött nő lépett az előszobába. Kerek arca volt, kicsi szája és nagyon sápadt, foltos bőre. A ráncaiból ítélve, amelyek a homlokát és az arcát szántották, hatvan év körül járhatott. A jobb orcáján nagy, sötét anyajegy látszott. Miközben Victoria fején még átsuhant, hogy olyan benyomást kelt, mint akit megfélemlítettek, a nő már megfogta a kalapját, és a fátylát az arca elé eresztette.

– Kísérje be Miss Bredont, Walters! – hangzott a szomszédos szobából egy morgó hang.

Az első dolog, ami Victoriának Sir Francisen feltűnt, amikor átlépte a küszöböt, az volt, hogy a koponyája teljesen kopasz. Keret

nélküli szemüveget viselt, kerek üveggel. Az orra egy kicsit fitos volt, ami Victoriát önkéntelenül is egy kígyó fejére emlékeztette. A sötét zakója ujjá felcsúszott, ami fényes vászonmandzsettát fedett fel, amelyet súlyos aranygomb fogott össze. Miközben Victoria Sir Francis felé ment, a férfi a lány felé fordította az arcát, ami bosszantó volt, mert a szemüveg tükröződése mögött nem tudta rendesen kivenni a szemét. Victoria hirtelen különösen védtelennek érezte magát, ugyanakkor bosszankodott a bizonytalansága miatt. Hallotta, amint az ajtó becsukódik mögötte.

Sir Francis szóltanul az íróasztala előtt álló székre mutatott. Victoria vonakodva helyet foglalt. A két magas ablakban tükröződtek a faburkolatú falak, a könyves szekrények és a kandalló, benne a lobogó tűz. A távolból kocsikerekék tompa zörgése hallatszott. Victoria azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak kinyithatná az egyik ablakot, és mélyen beszívhatná a friss levegőt.

– Ön tehát a híres Lord Bernard Bredon lánya. – Victoria összezserezzent, amikor Sir Francis hirtelen beszélni kezdett. – Annak az állítólag olyannyira zseniális igazságügyi orvosszakértőnek, aki a bírósági tárgyalóteremben minden fellépését arra használta, hogy a saját dicsőségében sütkérezzen, akkor is, ha ezáltal bűnözőt ment meg a büntetéstől. Fő, hogy Lord Bernard Bredon újra bemutatnassa az esküdteknek valamely szemfényvesztő trükkjét. – Victoria újra megtalálta belső egyensúlyát Sir Francis hangjától, amelyből csak úgy áradt a gúny.

– Az apám soha nem helyezte magát az előtérbe – ellenkezett hevesen. – Neki mindig csak a tudomány és az igazságosság számított.

– Ahogyan az apja, úgy Ön is gyenge jelleműnek és féktelennek látszik. Ráadásul hiányzik Önből minden érzék az erkölcs és a tisztesség iránt. – Sir Francis összekulcsolta a kezét, és maga elé fektette az asztallapra. Ahogy Victoria ekkor megfigyelte, a férfi ujjai természetellenesen hosszúak és görbék voltak, végükön kes-

keny, gondosan manikűrözött körmökkel. A látvány undor érzését keltette benne.

– Miért hozatott ide? – kérdezte élesen. – Ha le akar tartóztatni, amiért részt vettem a Parlament előtti tüntetésen, akkor legyen szíves, tegye meg! Értesíteni fogom a gyámomat és az ügyvédet, és ő minden bíró számára világossá fogja tenni, hogy semmi jogtalanságot nem követtem el.

Sir Francis egy pillanatig némán méricskélte, miközben Victoria újra azt kívánta, bárcsak jobban láthatná a férfi szemét a csillogó szemüveg mögött.

– Ön nyolc éves volt, amikor az anyai nagyanyjától megszökött, igaz?

– Igen, de... – bökte ki Victoria megütközve.

A férfi elhárító kézmozdulatot tett.

– Soha nem tűnődött rajta, hogy az apja, akit Ön olyannyira istenített, miért vitette öt évvel az anyja halála után éppen ahhoz a nőhöz, akivel a saját lánya megszakította a kapcsolatot?

– Az apám több hónapra Delhibe utazott, hogy ott kiépítse az igazságügyi orvostant. Attól félt, hogy az éghajlat nem lenne jót nekem, és megbetegednék. A nagyanyám szeretett volna engem megismerni, és az apám azt akarta, hogy megtanuljam az anyám nyelvét. Meg volt róla győződve, hogy a nagyanyám velem másként fog viselkedni, mint ahogyan azt a lányával tette.

Igazából miért magyarázza el mindezt Sir Francisnek?

Victoria nem tudta elfordítani a tekintetét a vele szemben ülő férfi csillogó szemüvegéről. A kandallóban recsegve porlott szét egy széndarab. A zaj épp olyan távolinak hangzott, mint az utcán a kerekek zörgése.

– Igazából soha nem csodálkozott rajta, hogy az apja nem akarta, hogy Ön fessen, holott Ön bizonyos tehetséget mutatott iránta?

– Az anyám festő volt. Amikor festettem, úgy lehet, túlságosan rá emlékeztettem. – Victoria megint azon töprengett, egyál-

talán miért is válaszol Sir Francisnek. Ki kell magát szabadítania ebből a különös ígéből, amelyet a férfi gyakorolt rá. – Miért érdekli Önt az apámhoz fűződő viszonyom? – kényszerítette magát az ellenkezésre. – És honnan tudja rólam mindezt?

– Hogy honnan tudom, annak semmi köze a dologhoz. – A magas rangú tisztviselő összeszorított szájjal rámosolygott.

– Elegem van ebből a beszélgetésből. – Victoria a szék karfájára tette a kezét, és felállt. – Most megyek.

Sir Francis engedte, hogy az ajtóig elmenjen, aztán halkán így szólt:

– Ön alkalmanként még mindig légszomjban szenved, holott a tűz, amelyben majdnem életét vesztette, immár jó tizennégy éve volt. És Önnek rémálmai vannak róla...

– Tessék? – Victoria körbeperdült.

Sir Francis arcvonásai teljesen kifejezéstelenek maradtak. Victoria egy pillanatig – mint ahogy rémálmaiban – érezni vélte a lángok hevét, és kiáltani hallotta magát.

– Az apja mentette ki az égő lakásból...

– Igen...

– ...legalábbis Ön így hiszi. – Az ujjával végigsimított az íróasztalon heverő bőrből kötött aktákon, majd egy ezüst levélbontóért nyúlt, és azzal játszott. A fém felfogta az íróasztal lámpájának a fényét, és fénypettyeket szórt a szoba sötét sarkaiba. – Mit szólna hozzá, ha megtudná, hogy az Ön istenített, hősiességű apja a tűz kitörésének időpontjában egyáltalán nem is tartózkodott a lakásban?

– Az apám soha nem hazudott volna nekem!

Sir Francis csak mosolygott. Újra pattogva porlott szét egy széndarab a tűzben. Victoria orrába füstszag szivárgott. Hirtelen nem kapott levegőt. *Nyugalom, csak nyugalom* – figyelmeztette magát gondolatban. – *A táskádban van egy papírzacskó. Elő kell vinned, és abból beszívni a levegőt.* Megrántotta a táskája zárját, de nem sikerült kinyitnia. A pánik magasra csapott benne. A szo-

ba elmosódott a szeme előtt. Könyörögni akart Sir Francisnek, hogy nyissa ki a táskáját, és vegye elő a zacskót, de az ajkára csak tehetetlen nyöszörgés tódult.

Hirtelen enyhe bergamottillatot érzett. Észlelte, hogy Sir Francis a táskájával ügyködik, és végül felé nyújtja a zacskót.

– Tessék, fogja! – A férfi szemében leplezetlen diadal ült. Victoria a tudata peremén felfogta, hogy a férfi mindent tud a légszomjáról, és hogy szándékosan hajszolta bele. Mindenesetre a félelem, hogy megfullad, erősebb volt, mint a megvetése. Kitépte a férfi kezéből a zacskót, és beszívta belőle a levegőt, miközben az íróasztalnak dőlt. Könnyek csurogtak végig az arcán.

– Ön tehát mégsem olyan erős és önálló, mint amilyennek tartja magát – hallotta Sir Francist megszólalni. – A szíve mélyén Ön még mindig egy elkényeztetett, félős gyerek. – Sir Francis megkerülte az íróasztalát, és megnyomott egy csengőt. Az ajtó rögtön kinyílt. – Walters, vezesse ki Miss Bredont, és hívjon neki egy kocsit! – utasította.

HARMADIK FEJEZET

Az otthonában, nagy György korabeli épületben a Picadillyn, Victoria megállt az első lépcsőfordulóban. Zihálva vette a levegőt, és a kovácsoltvas korlátba kapaszkodott. Nehezeére esett a magas lépcsőfokokon felküzdenie magát. A márványoszlopok közötti tükrös falak visszaverték a képét. Az arca halott sápadt volt, a szeme tágra nyílt. Ha Sir Francis titkára nem támogatta volna, nem jutott volna ki a kormányzati épületből az utcára. Még azt a megaláztatást is el kellett tűrnie, hogy úgy segítse be őt a kocsiba, mint egy kisgyereket.

Egy idő után Victoria légzése megnyugodott annyira, hogy nekivághatott a harmadik emeletre vezető további lépcsőfokoknak. Amikor a lakásba lépett, a konyhaajtó kinyílt, és Hopkins jött elé. Feltúrte az ingujját, kötényt viselt, mint mindig, amikor valamilyen finom ételt varázsolt.

– Jó estét, Miss Victoria. – A komornyik, mint mindig, méltóságteljes fejbiccentéssel köszöntötte, és lesegítette a kabátját. A közelsége olyan meghitt volt Victoria számára, hogy a Sir Francisszal való találkozása valamicskét veszített a rettenetéből. – A vacsora majdnem készen van, Miss. Ülünk azonnal asztalhoz, vagy előtte egy kicsit szeretné kipihenni magát? – Hopkins tapintatos nyelven ez azt jelentette, hogy iszonyatosan néz ki.

Victoriának ugyan nem volt étvágya, de vágyott Hopkins mindennapi és megnyugtató társaságára. – Csak gyorsan leveszem a kalapom, és egy kicsit rendbe hozom magam – mondta.

– Rendben, Miss. – Hopkins meghajolt.

Amikor Victoria kicsivel később a konyhába lépett, Hopkins már levette a kötényt, és helyette a fekete zsakettjét viselte. Az öntöttvas fa- és gáztüzelésű tűzhelyben, amelyet egyúttal kályhának is használtak, otthonos tűz lobogott. A tizenkét méter hosszú étkezőasztal – amelyet alkalmazottak egész seregének szántak – egyik végét Hopkins kikeményített vászonterítővel, porcelántányérral, kristálypohárral és ezüst evőeszközzel terítette meg. A komornyik meggyújtott egy petróleumlámpát, mert a villany – amely igazából be volt vezetve a lakásba – használata túl költséges lett volna a szűkösen szabott háztartási költségvetés mellett. Mint mindig, két gyertya égett az asztalon, amelyek fényesre polírozott ezüst gyertyatartókban álltak. A kristályvázában egy szál rózsza hajtotta a virágját a művészien hajtogatott szalvéták és a főzőlapon álló tál fölé.

Mivel nem engedhették meg maguknak, hogy az ebédlőt fűtsék, Hopkins foggal-körömmel próbált a konyhában úgy-ahogy némi stílust fenntartani.

– Miss... – Betolta Victoria székét, mielőtt levette a tál fedelét, és megmutatta neki az ételt, hogy aztán a lány kiszolgálhassa magát. – Galuskát készítettem, királynő módra.

– Csodálatos illata van, Hopkins.

Hogy az étel az asztalon állt, nem pedig a tálalószekrényen, elnézhető volt az adott helyzetben. Victoriának ahhoz is minden rábeszélőkészségére szüksége volt, hogy rávegye Hopkinszt, vele együtt étkezzen az apja halála után, ahelyett, hogy csak kiszolgálja őt. A férfi nehezen tudott ehhez hozzászokni. A lány ajánlatát, hogy „Hopkins” helyett „Mr. Hopkinsnak” szólíthassa, udvariasan, ám határozottan elutasította, mert ez számára összeegyeztethetetlen volt a komornyiki méltóságával. Amikor a lánnyal szemben egy hokedlire telepedett (a támlás szék összegyűrte volna a zsakettje hátulját), mint mindig, most is egy icipicit görcsösnek hatott.

Fiatal éveiben Hopkins bizonyára jóképű férfi lehetett. Még most, hatvannyolc évesen is, a ragyogó kék szemével és az ezüst-

szürke, gondosan elválasztott hajával magas rangú diplomata auráját árasztotta, aki mindig kifinomult és óvja a formáságokat. Hopkins Victoria apját annak fiatal kora óta ismerte, mert néhány évig St. Aldwyn hercegének a komornyikja volt. Nem sokkal azután, hogy Richard, az egyetlen fia katonaként a szudáni Mahdifelkelés során életét vesztette, Hopkins Lord Bredon szolgálatába került. Victoria sejtette, azért, mert mindig nagyon szerette az apját, és mert egy kicsit a saját fiára emlékeztette. A komornyiki tevékenysége mellett Hopkins segédkezett az apja tudományos munkájában, és ápolta a halálos ágyán.

Victoria ötéves kora óta ismerte Hopkinst. A férfi felolvasott neki, megvigasztalta, ha szomorú volt, és védelmébe vette a dajkáival és nevelőnőivel szemben. Bár a lány soha nem merte egyenesen megmondani neki, de úgy szerette, mint egy öreg, különcc megbábsít. És most, az apja halála után ő lett a családja.

– Kellemes napja volt? – Hopkins a késsel néhány sajtos gáluskát tolt a villájára.

– Többek között Lady Glenmoraggal teáztam a Ritzben.

– Igazán?

Olyasvalaki számára, aki nem ismerte jól Hopkinst, a hangja semlegesesen csengett. Csupán a jobb szemöldöke enyhe felvonása engedte sejtetni, hogy nem különösebben kedvelte Lady Glenmoragot.

– A nagyapám békülési ajánlatát közvetítette. Ennek értelmében bele kellene egyeznem, hogy a lakást eladjam, és vele együtt a család házában éljek.

– Feltételezem, elutasította az ajánlatot?

– Természetesen.

– Nagyon örülök, hogy ezt hallom.

Victoria elgondolkodva bökdöste az ételét.

– A nagyapám késznek mutatkozik, hogy az apám könyvét finanszírozza.

– Ennek, gondolom, feltételei vannak?

– Igen, beleegyeztem, hogy Isabel unokatestvéremmel együtt bemutassanak a királynak és a királynénak.

– Mrs. Dodgson el lesz ragadtatva.

Hopkins megengedett magának egy mosolyt. Mrs. Dodgson, a bejárónő, aki hetente kétszer jött, hogy takarítson és mosson, lelkes monarchista volt, és gyűjtött minden újságcikket a királyi családról, amire csak szert tudott tenni. Ahogyan Hopkins, ő is ingyen dolgozott, a Victoria apjához való kötődése miatt.

– Legalább valaki örül az eseménynek. – Victoria a szemét forgatta.

– Bizonyára nagyon csinos lesz a fehér ruhájában, Miss Victoria – mondta Hopkins méltóságteljesen. – Egyébiránt ma megírtam a rovatomat, miután befejeztem a következő fejezetet: „Az arzén méregként való kimutatásának nehézségei az olyan holttestben, amelyet arzén tartalmú földbe temettek”. Megy a következő napokban a Morning Star szerkesztőségébe, vagy küldjem el a rovatot?

Victoria megrázta a fejét. – Holnap fényképeket kell leadnom, majd magammal viszem.

– Ez nagyon kedves volna Öntől.

Miközben Hopkins a hátát megfeszítve tovább evett, a lány csak ide-oda tologatta a sajtos galuskát a tányérján. Még nem tudta kipuhatolni, mit gondol a komornyik a szüfrazsettek iránti elköteleződéséről. Ha a férfi nem akarta, hogy mások a gondolataiban olvassanak, a rezzenetlen arckifejezése áthatolhatatlan maradt. Nos, mindenesetre a lány úgy vélte, hogy nincs kifejezetten a nők választójoga ellen.

Victoria megrázta magát, és beszámolt róla, ahogyan a rendőr elcsípte a Ritz előtt, és Sir Francis Sunderlandhez vitte.

– Azt gondoltam, hogy le fog tartóztatni, amiért részt vettem a Parlament előtti tüntetésen, ám ehelyett olyan dolgokat mesélt rólam, amiket igazából egyáltalán nem is tudhatna. Tényleg nagyon személyes dolgokat... – Victoria lehajtotta a fejét. – Sir

Francis azt állította, hogy egyáltalán nem is az apám mentett ki az égő lakásból. – Nos, kibökte, ami a legjobban kínozza.

– Miss Victoria, meg vagyok róla győződve, hogy az apja soha nem hazudott volna Önnek. – Hopkins hangja elveszítette a tartózkodó árnyalatát, nagyon határozottnak hangzott.

Amikor Victoria felpillantott a tányérjáról, a férfi félig lehunyta a szemét, és azt dűnnyögte maga elé: – Francis Sunderland... Francis Sunderland... – A szemhéja hirtelen felnyílt, mintha egy lexikonban megtalálta volna a keresett helyet. – Ha nem tévedek nagyot, Sir Francis fiatal államügyszékként elveszített egy pert, amelyben az Ön édesapja a védelem szakértőjeként és tanújaként lépett fel. Néhány évvel később egy indiai közigazgatási pozícióra váltott. Két évvel ezelőtt visszatért Angliába, és kinevezték a belügyminisztériumban osztályvezetőnek. Agglegény, ötven körül jár, és a St. James Square-en él egy házban. Lehetségesnek tartja, hogy Sir Francis az apjával való régi harag miatt vitette Önt magához?

Victoria gyorsan ivott egy korty vizet.

– Őszintén szólva nem gondolom – felelte habozva. – Vagyis, ha én Sir Francis lennék, és azt akarnám, hogy én fizessek meg az apámért, gondoskodtam volna róla, hogy a Holloway börtönbe dugjanak. Valami másról lehet szó. Meg akarja nekem mutatni, hogy hatalmat gyakorol felettem.

– Amit akkor is megtett volna, ha letartóztatja Önt.

– Nyilvánvalóan inkább arról van szó, hogy lelkileg megalázzon.

Victoria újra látta Sunderland szemében a diadalt, amikor ő majdnem megfulladt, és csak nagy nehezen tudta megakadályozni, hogy beleborzongjon.

– Felettébb kellemetlen viselkedés. – Hopkins felállt, és friss vizet töltött a lány poharába. – Ahhoz képest, hogy Sir Francis igencsak jelentéktelen, vidéki nemesi családból származik, a karrierje meredeken ível felfelé. Nemrég Cirencesternél vásárolt egy vidéki kúriát, amely minden bizonnyal nem éppen szerény.

– Kúriát Cirencesternél? Biztos benne?

– Természetesen. – Hopkins újra a hokedlijére ereszkedett. – A Timesban olvastam a vásárlásról. A ház már Erzsébet királynő ideje óta a Cairfax család tulajdonában állt. Ők igazi arisztokraták...

Victoria elnyomott egy mosolyt. Hopkins néha olyan sznob volt.

– A barátnőm, Constance Hogarth férjének szintén Cirencester környékén van birtoka, Ivy Manor – mondta a lány.

– Arról a fiatal amerikai származású hölgyről, Hogarth tizedik grófjának a feleségéről beszél, aki nemrég leadta itt a névjegykártyáját?

– Pontosan. – Victoria bólintott. Ő és Hogarthék másfél évvel ezelőtt ismerkedtek meg egy római látogatáson, ahová a pár nászútra utazott. Victoria az útikönyvéhez készített felvételeket a Forum Romanumról, amikor Constance felmászott egy oszlop talapzatára, és a magasba nyújtott, összecusokott napernyőjével római hadvezérként pózolt. Ő és a férje megkérte Victoriát, hogy fényképezze le őket – a lány vidáman eleget tett a kívánságuknak, még mielőtt elkergette a felháborodott ör Constance-t. – Constance már biztosan találkozott Sir Francisszal valamely társasági összejövetelen – mondta elgondolkodva. – Érdekelne, mit tart felőle.

– Elmenjek máris Lady Hogarthhoz, és átadjam neki az üzenetet, hogy szeretne vele találkozni?

– Ez nagyon kedves volna Öntől, Hopkins. – Victoria rámosolygott. – Kocsival menjen! Ez még belefér a költségvetésbe.

– Örömmel, Miss. – Victoria tudta, hogy Hopkins nem nagy barátja a londoni tömegközlekedésnek.

– Amíg odavan, előhívom a fényképeimet.

– Sok örömet kívánok hozzá.

Hopkins sietve megkerülte az asztalt, és éppen a megfelelő pillanatban húzta ki a lány székét.

Mint mindig, Victoria később csodaként élte meg, amikor az előhívófürdőben a fénykép papíron az első fekete-fehér kontúrok és szürke árnyalatok megjelentek, amelyek lassacskán képpé formálódtak. A sötétkamrában végzett munka volt az egyetlen, amihez rendszeresen elektromos áramot használt. Szerencsére a Kodak nem szenvedett kárt, amikor a tüntetés során a földre esett. Victoria örült, hogy a fényképezőgépébe drágább filmet tett, nem pedig üveglemezt, mert azok az ütődéstől biztosan összetörtek volna. Néhány fénykép, amely botjukat lengető lovas rendőröket, és olyan nőket ábrázolt, akik meghajolva futottak előlük, úgy találta, igazán jól sikerült. *Kíváncsi vagyok – gondolta –, hogy a Morning Star leköszli-e őket.*

Amikor Victoria elhagyta a sötétkamrát, akkor már nem szűrődött ki fény a könyvtár ajtaja alól, ahol Hopkins késő estig szokott dolgozni az apja könyvén. A komornyik a konyhában sem volt. Tehát még nem tért vissza a hampsteadi megbízásából. Victoria vizet melegített a tűzhelyen, és a réz ágymelegítő palackjába öntötte.

A szobája a hosszú folyosó végén feküdt, és a Green Parkra nézett. Victoria ott meggyújtotta a petróleum éjjeli lámpáját, és a melegítő palackot az ágyába dugta. Aztán a díszes, Anna királynő korabeli íróasztalhoz ment, és a kezébe vette a szülei ezüstkeretes fényképét. Újra meg újra azt mondták neki, hogy megszólasításig hasonlít az anyjára, Amelie-re. Mindenestre Victoria úgy találta, az anyja sokkal kevésbé nézett ki *édesnek*, mint ő maga. Már nem emlékezett rá pontosan, de amikor rá gondolt, szeretve és óvva érezte magát, és ez volt számára a legfontosabb. Az apja sötét hajú volt, éles arcvonásokkal és barna szemmel, amellyel Victoriát mindig az Erzsébet korabeli, kizsákmányoló nemesek portréira emlékeztette. *Hopkinsnak igaza van – gondolta teljes odaadással –, ő soha nem hazudott volna nekem.*

Miután Victoria az esti tisztálkodást elvégezte, ágyba búj, és eloltotta a lámpát. Egy másodperccel később már aludt is.

Újra a Holland Park-i lakásuk játszószozáájában volt. A dajkája engedett a könyörgésének, és lement az utcára, ahol egy gesztenyeárus frissen süttött szelídgesztenyét árusított. Victoria hirtelen füstszagot érzett. Füstöt és még valami mást, valami citromosat. Vajon a szakácsnő már visszatért a kimenőjéről, és a konyhában ügyködik? Jó lenne beszélgetni vele. A babájával a kezében elindult a konyha felé.

Ám a füst a lakás hátsó részéből, az egyik ajtó alól szivárgott. Még a folyosón állt, a hüvelykujját az izgatottságtól a szájába dugta, amikor az ajtó egy tűzörvényben szétporlott. Victoria a bejáratú ajtóhoz sietett, lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Kiabált és kiabált, az ajtón dörömbölt, de senki nem jött, hogy a segítségére siessen.

Victoria vadul kalapáló szívvel ébredt fel. Füstszag van? Pánik-szerűen felült az ágyában, de aztán meghallotta Hopkins kimért lépteit a szobája ajtaja előtt. Minden rendben van. Biztonságban van. Megkönnyebbülten visszaereszkedett a párnákra, csak hogy rögtön utána a rémálmán tépelődjön. Mindig akkor ébred fel, amikor kétségbeesetten kiabál, majd az ajtót veri. Semmiféle emléke nem volt arról, hogyan került ki az égő lakásból, csak azt tudta, amit az apja mesélt a megmentéséről. És ő ezt mindig az igazságnak tartotta, egészen maig.

Gyerek- és fiatalkorában az apja olyan volt neki, akár egy szikla a hullámtörésben, az az ember, akiben teljesen megbízott. Igaz, nem nézte jó szemmel, hogy fest, ám helyette megtanította fényképezni. Amint elég jól tudott olvasni, bármikor meg tudott szerezni egy-egy újságot, a nevét keresve átbogarászta a hírek oldalait. Az apja nem tért ki a lánya kérdései elől a halottakról, akiket vizsgált, hanem mindet türelmesen megválaszolta. Ily módon a gyilkosságok elveszítették számára az iszonyatukat.

Nem, az apja nem hazudott neki...

Félálomban újra érezni vélte a citromos illatot. Bergamott... Victoriában hirtelen felmerült a kérdés, hogy az apja tulajdonképpen miért bocsátott el a tűz után minden cselédet...

NEGYPEDIK FEJEZET

Pontban reggel nyolckor Hopkins visszafogottan, de határozottan kopogott Victoria ajtaján, hogy felébressze. Miközben a lány még álmosan pislogott és ásított, már hallotta, amint a férfi a szomszédos fürdőszobában letesz egy forró vizes kancsót. A fürdőszobába a folyosóról is be lehetett lépni. Hopkins soha be nem tette volna a lábát egy hölgy hálószobájába, amikor az még az ágyban tartózkodik – kivéve sürgető vészhelyzetben, mint például egy betegség.

A fürdőszobában hideg volt, mint ebben az évszakban mindig. Miközben Victoria reszketve a mosdótálba öntötte a forró vizet a rózsákkal díszített kancsóból, vágyakozó pillantást vetett az öntöttvas, oroszlános lábú, porcelán fürdőkádra és a zuhanykabinra.

Ó, ha végre egyszer elegendő pénzünk lenne, hogy bekapcsoljuk a fűtést és a bojler! Victoria sóhajtott. Az apja rajongott a technikaért, és a lakást felszereltette a legújabb modern vívmányokkal. Igazán bosszantó volt egy olyan otthont birtokolni, amely ilyen fényűzően volt kialakítva, ha mégsem használhatta mindezt a kényelmet.

De a konyhában meleg volt. A hosszú asztal végében már ott állt az ibolyamintás reggeli teríték, amelyet annyira szeretett, egy leváros tálka, továbbá egy kis tálca, rajta ezüstfedő. A pirítós, amelyet Hopkins a nyílt tűzön egy háromágú villával szokott pirítani, egy kis tartóban gőzölgött.

– Jó reggelt, Miss Victoria! – Hopkins fejet hajtott. – Szabad teát töltenem?

– Örömmel, igyon velem egy csészével Ön is!

– Ahogy óhajtja. – Ez volt a szokásos reggeli szertartásuk. Hopkins nagyon korán reggelizett, mégis mindig megivott még egy csésze teát Victoriával. Most a teáskanna felé nyúlt. – Tegnap este egyébiránt sikerült személyesen átadnom az üzenetét Lady Hogarthnak. Azt kérdezteti, egy óra körül átmenne-e hozzá ebédre.

– Jó, akkor a Morning Starban tett látogatásom után rögtön tovább mehetek Hampsteadbe. – Victoria felemelte a fedőt, egyetlen tükörtojás díszelgett alatta, amelyet Hopkins egy kiszűrő forma segítségével kör alakúra készített. Miközben a lány a tükörtojást a tányérján bökdöste, és megkent magának vajjal egy pirítóst, a pillantása a Times frissen vasalt példányára esett. A címlapon hevesen ellenkező nő szerepelt, akit két rendőr vitt el éppen a Parlament bejáratától. Az alatta álló szöveg így szólt: „Szüfrazettek erőszakoskodnak a rendőrökkel. A belügyminisztérium keményebb fellépést követel a lázadó nőkkel szemben.” Ötvennyolc tüntetőt tartóztattak le, közöttük Christabelt és Sylviát, Emmeline Pankhurst két legidősebb lányát.

– Pfff, még hogy erőszakoskodó nők! A rendőrség botokkal támadt ránk – mondta Victoria felháborodva.

Hopkins megköszörülte a torkát.

– Talán, no igen... a hölgyek részéről a kevésbé kihívó viselkedés jobb szolgálatot tenne az ügyüknek.

– Hopkins, Ön még a tizenkilencedik században él.

– Az elmúlt évszázadnak mindenképpen megvoltak a maga előnyei. Például akkoriban még nem voltak annyira elterjedve ezek az irtózatos, gyárilag készített csatnik, szószok és zselék, amelyeknek a reklámját sajnos ma újra látnom kellett a Times hátoldalán. – Hopkins ivott egy korty teát. – Miután tegnap Hampsteadből visszajöttem, még betértem a kormánynegyed egyik pubjába, hogy szóba elegyedjek a negyedben dolgozó alkalmazottakkal. Sir Francis Sunderland – azt hiszem, ezt kijelenthe-

tem – általában véve nem igazán kedvelt. A gyorsan felfelé ívelő pályája mindenütt csodálkozást szül.

– Úgy látszik, jó kapcsolatokkal rendelkezik. – Victoria elpusztította a tükörtojását és a pirítását. Vett még egy szeletet, majd megkente vajjal és zselével. – Ó, milyen finom – mondta, amikor az első falatot lenyelte. – Almazselé, leheletnyi gyömbérrel és szegfűszeggel, igaz?

– ...továbbá egy kis fahéjjal és korianderrel, illetve egy kevés brandyvel. – Hopkins ragyogott. – Tegnap a Covent Gardenben jó áron lehetett almát venni. Ezért kihasználtam az alkalmat, hogy zselét főzzek. Bátorkodtam a receptet a háztartási rovatom legújabb cikkéhez felhasználni.

A ködös éjszakát napsütéses reggel váltotta fel. Rendes esetben Victoria biciklivel ment volna a szerkesztőségbe, de mert még ki akart menni Hampsteadbe, a Picadilly Circusön felszállt a Bakerloo vonalra, és az Embankment állomáson átszállt a District Line-ra. Amikor elhagyta a Temple állomást, meglátta a Szent Pál-székesegyház kupoláját a tiszta égbolton, illetve a kapu felett emelkedő két tornyát. Bérkocsik és lovas kocsik dübörögtek végig a Fleet Streeten a magas, neogótikus épületek között. Mindenütt nyomdagépek tompa zaja hallatszott. Victoria szerette a nagy sürgésforgást az utcán, amelyen a nagy angol újságok szerkesztősége állt.

– Spectator, olvassa a Spectator! – kiabálta egy újságos fiú egészen a közelben. – Campbell-Bannerman miniszterelnök megtagadja, hogy találkozzon a szüfrazsettek delegációjával.

Spectator, hiszen ez az az újság, amelynek Jeremy Ryder dolgozik, jutott eszébe Victoriának. *Bizonyára hasonlóan rosszalóan ír rólunk, tüntetőkről, mint a Timesnak dolgozó kollegája.* Megvette az újságot, és visszahúzódott vele egy közeli kapualjba. Kíváncsian átfutotta a címlaptörténetet, amely valóban Rydertől származott. No igen, a szüfrazsetteket felettébb harcias és illetlen

nőknek ábrázolta, de azt is megírta, hogy a rendőrség úgy viselkedett, ahogyan ehhez inkább más országok rendőreitől vagyunk szokva – tudniillik kivételesen kíméletlenül, hogy ne mondjuk egyenesen, állati módon.

Talán mégis találkoznom kellene vele még egyszer – tűnődött Victoria, miközben a Morning Star kapuja felé lépdelt. – Egészen szórakoztató beszélgetés lehetne.

Az épület belsejében nyomdafesték szaga fogadta. Mr. Parker, a főszerkesztő helyettes irodája a második emeleten helyezkedett el – inkább egy üvegfallal leválasztott terület volt ez egy nagy, cigarettafüsttel telített terem végében, amelyben a férfiak íróasztaloknál ültek, és kézzel vagy írógéppel írták a cikkeiket.

– Ó, Miss Bredon... – A ritkás, egérbarna hajú, alacsony férfi sietősen felkelt a forgószékből, amikor a lány az iratszekrényekkel teli szobába lépett. – Remélhetőleg hozott nekem egy újabb cikket Mrs. Ellinghamtól? A feleségem nagyon lelkesedett a tanácsáért, hogyan lehet a gyapjúsaketten vagy -kabáton ejtett lyukat majdnem észrevehetetlenül megstoppolni. És legalább ötven olvasói levelet kapunk hetente olyan nőktől, akik az ötleteit és receptjeit dicsőítik.

Victoria és Hopkins megegyeztek benne, hogy Mrs. Ellingham egy olyan hölgy álneve, aki hosszú éveken át házvezetőnőként tevékenykedett valamely előkelő háztartásban, aminek természetesen szintén titokban kellett maradnia.

– Igen, hoztam a cikket. És fényképeket is a tegnapi szüfrasset-tüntetésről. – Victoria szétterítette ez utóbbiakat az íróasztalon, és odaadta Mr. Parkernek Hopkins receptjét. A férfi mohón elolvasta, majd felsóhajtott. – Almazselé egy kevés brandyvel, milyen ravasz. Már biztosan kipróbálta, igaz?

– Ö... nem... – Victoria kétbalkezes volt, ami a főzést, takarítást és mosást illeti, és ahányszor csak megpróbált Hopkinsnak

vagy Mrs. Dodgsonnak segíteni, rövid idő elteltével udvariasan, de határozottan elzavarták a tűzhely vagy a takarítövödör mellől. – Mr. Parker, lenne szíves megnézni a fényképeimet? Mit gondol róluk? – Terelte el gyorsan a szerkesztő figyelmét.

– A fényképei... Igen, természetesen... – Mr. Parker a fényképeknek szentelte magát, és végül azt vette a kezébe, amely egy lovas rendőrt ábrázolt, aki a botját a tüntetők felett lóbálta. – Nagyon hatásos, igazán... De jócskán felkavaró... Ráadásul attól tartok, az esti kiadásban már nem fogunk beszámolni a tüntetésről.

– Mr. Parker – Victoria határozottan az alacsony férfi szemébe nézett –, ma este még minden újság a tüntetőről és a miniszterelnök reakciójáról fog írni. Mrs. Ellingham a szüfrazsetek barátja és támogatója. Amennyiben a Morning Star valóban megtagadná, hogy megfelelően beszámoljon a Parlament előtti eseményekről, az Mrs. Ellinghamet esetleg arra ösztönözné, hogy a jövőben másik újságnak írja a rovatát.

Mr. Parker rémülten nézett rá, majd magába roskadt. – Beszélni fogok a főszerkesztővel, és meglátjuk, mit lehet tenni – dünnyögte.

Victoria elhatározta, hogy egyszer a nagy fényképezőgépével fog Hampsteadben fényképezni, miközben lassan végigment a főutcán az elegáns, György korabeli házak mellett. A nap a világos köveknek aransárga árnyalatot kölcsönzött, és visszatükröződött az ablakokban. Olyan meleg volt, hogy kigombolta a kabátját, egy kis ízelítő a tavaszból. Hampstead valaha London kapui előtt elterülő falu volt. Időközben a tulajdonképpeni város és az elővárosok közötti határok már rég elmosódtak. De azért Hampstead egy kicsit még megőrzött a falusias jellegéből: ahogy tovább haladt az utcán, a nagy kertekben villák álltak, és az ágyások arra vártak, hogy beültessek őket.

Mrs. Ellingham tényleg olyan fontos volt a Morning Starnak, hogy a főszerkesztő beleegyezett, hogy Victoria fényképét lekölje. Bár nem a címlapon, hanem a hátsó részben, de akkor is... Victoria mosolygott magában. Természetesen meg fogja gyónni Hopkinsnak a vétékét.

A Hogarth család háza a falu szélén egy dombon állt. A felső emeletekről látni lehetett a várost, ezt Victoria egy korábbi látogatásáról tudta. A művészien kidolgozott kovácsoltvas kapu, amelyet aranyozott fenyőtobozos kőoszlopok szegélyeztek, egy kis fasorba vezetett, amely a család vörös téglá házánál ért véget. A fehérre festett ablak- és ajtókeretek és a dór orom a kapu fölött lazítottak a szigorú homlokzaton, az épületnek stílust és bájt kölcsönözve.

A komornyik közölte Victoriával, hogy Lady Hogarth a szalonban várja őt, és egy első emeleti szobába vezette, amely a krém-színű falaival és a klasszikus, régens korszakbeli bútortárával időtlenül szépeknek hatott.

– Victoria, milyen jó, hogy újra látlak. – Constance szívélyesen megölelte. Csupán néhány évvel volt idősebb Victoriánál, mégis egy érett nő magabiztosságával rendelkezett, és a legcsekélyebb fáradságot sem vette, hogy az erős amerikai akcentusát elrejtse. Borvörös bársonyruhája egyszerű volt, de elegáns, a fekete haja csak látszólag szerényen fésülve – ami nagyon jól illett a ki-fejező, gödröcskék tarkította arcához és a hanyag magatartásához. Miután üdvözölték egymást, Constance kartávolságba tolta magától Victoriát, és vizsgálódva végigmérte.

– Egy angol hölgy természetesen soha nem mondana ilyet – jegyezte meg aztán –, de amerikaiként meg kell mondanom, eléggé megviseltnek látszol. – Lágyan hozzáfűzte: – Még mindig ennyire megvisel az apád halála?

– Igen. De jelen pillanatban valami más is bánt. És szívesen beszélnék veled erről – felelte Victoria.

– A konyhában valamiféle katasztrófa történt, ezért az ebéd még várat magára. – Constance vidám kétségbeeséssel grimaszt vágott. – Sétáljunk egyet. Közben zavartalanul beszélgethetünk.

Egy cseléd lány hozta a barátnője kabátját, aztán kiléptek a házból. Miközben Constance a legutóbbi bálokról és egyéb társasági eseményekről fecsegett, kart karba öltve kószáltak a kert útjain, ahol két kertész azzal volt elfoglalva, hogy a bukszusbokrok körvonalait kiigazítsa. Egy magas cserje mögött kis rózsakert feküdt. Constance egy kőpadhoz vezette Victoriát az ágyások között, amelyek még téli álmukat aludták.

– Úgy, és most elmeséled, mi nyomja a szívedet! – parancsolta.

Victoria beszámolt a barátnőjének arról, ami előző este történt vele.

– Mivel a Hogarth család vidéki háza Sir Francis birtokának a közelében fekszik, azt gondoltam, hogy esetleg te már találkozol vele. Egyszerűen érdekelné, mit tartasz Sunderlandről – fejezte be leverten.

Constance a homlokát ráncolta. – Hogy az angoloknak egészen szokatlanul közvetlen módon és nőkhöz nem illően fejezzem ki magam – a nagyapám, mint tudod bányász volt, és az érthető beszédet értékelte. Egy nyomorult patkánynak tartom.

– Tényleg? – Victoria felsóhajtott. – Ez egyezik az én benyomásommal...

– A hátránya annak, ha az ember ebben az országban a nemességhez tartozik, hogy csak feltételesen válogathatja meg, kivel kerüljön társasági kapcsolatba. Nekem Sunderland már az első találkozásunk alkalmával is ellenszenves volt. A kopasz fejével és a sápadt bőrével, úgy találom, egy kukachoz hasonlít. – Constance megrázta magát, és undorodva elhúzta a száját.

– Akárhogy is... Egy társasági vadászat után, amelyet Louis és én rendeztünk, az egyik szolga elmesélte nekem, hogy Sunderland megpróbált tapogatózni nála a többi vendégről. Olyan messzire ment, hogy pénzt ajánlott a fiatalembernek az információkért cse-

rébe. Számomra ezután teljesen világossá vált, hogy Sunderlandet nem hívjuk meg többet. De Louis, aki szintén ki nem állhatja ezt az alakot, félt, hogy feltűnést fog kelteni, ha Sunderlandet kihagyjuk a vendégeink köréből. Én ragaszkodtam a véleményemhez, és heves vitába bonyolódunk. Azzal vádoltam Louist, hogy megrogzött arisztokrata, aki minden körülmények között meg akarja őrizni a társadalmi rétege hazug etikettjét. Ő a fejemhez vágta, hogy nem tudok viselkedni, és még mindig nem értettem meg, hogy Anglia nem a vadnyugat. Sok igencsak ronda dolgot vágunk egymás fejéhez. Csak a rákövetkező napon békültünk ki. – Constance tekintete egy pillanat erejéig egészen álmodozóvá vált, és Victoria érezte, hogy tényleg nagyon szereti Louist. – Legalább azt az ígéretet kicsikartam Louisból, hogy felvilágosíthatom a cselédeinket Sunderlandről. – Constance Victoria keze után kapott. – Higgy nekem, Sunderland olyan ember, aki élvezzi, hogy hatalmat gyakorolhat mások felett! Ezért meg is próbál minden eszközzel információt szerezni. Ezenkívül azt gondolom, hogy elferdült, beteg módon nagyon hamar ráérez, hol támadható egy ember. Nálad ez az apád iránti szereteted és az emlékeid arról a rettenetes lakástűzről.

Constance a gondolataiba merülve figyelte az egyik kopasz rózsatövet. Végül felvonta a vállát.

– Sunderland, nos, nem tudom máshogy mondani – velejéig csalárd. Miatta volt ez a szörnyű vitám Louisszal. És te egyszerre csak kételkedni kezdesz az apádban. A legjobb lesz, ha egyszerűen elfelejtet a vele való találkozást.

– Igazad van. – Victoria a barátnőjére mosolygott, miközben nagy kő esett le a szívéből. – Soha nem kellett volna ennyit gondolkodnom rajta. Köszönöm a nyíltságot.

– Szívesen. Hiszen tudom, hogy veled bármiről lehet beszélni. – Constance vizionozta a mosolyát.

– Még egy dologban szeretném a tanácsodat kérni. – Victoria gyorsan elmesélte a bált. – A nagyapám állja az öltözékemet.

Tudsz nekem szabóságot ajánlani? És őszintén szólva, bár ezt a rokonaimnak soha nem vallanám be, örülök neki, hogy végre újra varrattathatok magamnak egy igazán elegáns ruhát. Akkor is, ha azt kívánom, bárcsak ne éppen erre a bálra készülne...

– Készíttesd a ruhát Poiret műtermében.

Victoria megrázta a fejét. – Poiret jelenleg a legkeresettebb divattervező Londonban. A műterem vezetője biztosan nem fog engem elfogadni ügyfelének.

– Majd én gyorsan rábeszélem. – Constance nevetett. – Végül is múlt évben, Louis állítása szerint egy vagyont hagytam nála. Ez a ruha is Poiret-től való. – Széthajtotta a kabátja szárnyait, hogy a bársony látszódjon.

– Igazán? – Victoria újra sóhajtott, ezúttal csodálattal telve.

A házból gongszó hallatszott a kerten át.

– A szakácsnő a jelek szerint létrehozott valami ehetőt. – Constance felállt. – Ebéd után menjünk is el Poiret-hez.

– Nagyon szívesen... – *Ó, csodálatos lesz modelleket nézegetni és anyagokat válogatni* – gondolta Victoria vágyakozva, miközben a ház felé ballagtak.

– Egyébként nemrég találkoztam Randolph-fal – hallotta Constance-t megszólalni maga mellett. – Érdeklődött felőled...

– Ó, igazán?

Victoria öröme hirtelen érzelmi zűrzavarba csapott át. Őt és Randolph-ot egy kiállítás megnyitóján, Rómában mutatták be egymásnak. Randolph, Lord Warwick, Montague hetedik hercege, úgy nézett ki, mint egy görög isten, és Victoria úgy általánosságban nem hajlott a túlzásokra. Csakhogy a fiatalember túlságosan tudatában volt a ragyogó külsejének és a kiemelkedő társadalmi helyzetének, és ennek megfelelően pökhendien viselkedett, bár lovagias oldala is volt.

Habár Victoria nem tudta magának elmagyarázni, hogyan került rá sor, Randolph és ő már az első találkozásuk alkalmával heves flörtbe bonyolódtak. Néhány héttel később újra találkoztak.

tak az umbriai Perugiában, ahol közelebb kerültek egymáshoz. A lánynak sejtése sem volt, mivé fejlődött volna a dolog, ha nem kellett volna az apja betegsége miatt visszatérnie Londonba.

Az elmúlt évet Randolph – mint Victoria az újságok társasági rovatából megtudta – azzal töltötte, hogy az ausztráliai birtokait látogatta, illetve az afrikai és ázsiai gyarmatokon utazgatott. A férfi a maga részéről az újságokból értesült a lány apjának haláláról, és írt neki egy együtt érző, részvétnyilvánító levelet.

– Victoria, épphogy megemlítem Randolph-ot, máris álmodozol – Constance vidáman méricskélte.

– Ez nem igaz – hazudta Victoria. – Mesélj nekem a jótékonyági tevékenységedről az East Enden!

Constance, akinek a nagyapja bányász volt, mielőtt az olajjal egy vagyont keresett, teljesen tudatában volt az egyszerű családi gyökereinek, és ezért különösen elkötelezett volt szociális téren.

Victoria próbálta figyelmesen hallgatni a barátnőjét, a gondolatai mégis Randolph-hoz vándoroltak. Lehet, hogy a férfi flörtölt vele, de komoly szándékai biztosan nem voltak. Ahhoz ő túlságosan vagyontalan, a társadalmi helyzete pedig egy kétes hírű, másodszülött Lord lányaként túlságosan jelentéktelen.

Komoly szándékok...

Victoria, fejezd be, hogy úgy viselkedsz, mint Jane Austen egyik hősnője – figyelmeztette magát szigorúan, amikor tudatosultak benne a tünődései. Mégis mosolygott magában. Egyszerűen jó volt álmodozni...